

ת"פ 63915/06/16 - מדינת ישראל נגד נעים אלקיעאן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 63915-06-16 מדינת ישראל נ' אלקיעאן
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נעים אלקיעאן

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד נעמה ישראל

ב"כ הנאשם: עו"ד דרוויש נאשף

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירת החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

על פי הנתען בכתב האישום, ביום 5.7.15 סמוך לשעה 14:08, החזיק הנאשם ברכבו, בין הישוב שומריה לאשכולות, סכין מסוג מצ'טה מתחת לשטיח כיסא הנוסע שליד הנהג. באותה עת נצפה הנאשם הולך סביב הגדר ההיקפית של הישוב, מכיוון שומריה לכיוון הכפר אל בורג', ולאחר מכן הגיע בדרך היקפית אל הרכב שחנה במקום. טרם הגעת הנאשם אל הרכב, הבחין קצין צה"ל מבעד לשמשת הרכב הנעול, באלה ארוכה שהיתה מונחת על מושב הנוסע שליד הנהג והדבר העלה את חשדו. עם הגעתו של הנאשם לרכב ופתיחת הדלת, הבחין הקצין גם בסכין ובמסכה שהייתה מונחת על רצפת הרכב.

2. הנאשם כפר באשמה. בתשובתו לאישום לא חלק על כך שברכב נתפסה סכין, ואולם טען כי הרכב רשום על שם אחותו ומשמש את כל בני משפחתו, כי הסכין שנתפסה אינה שלו, וטען כי מכל מקום, אין ראיה לכך שהסכין הוחזקה למטרה שאינה כשרה.

3. כל ראיות התביעה, ובהן שתי הודעות שנגבו מן הנאשם, הודעה של הקצין שתפס את הסכין ברכב, דו"ח פעולה של שוטר נוסף שהוזעק למקום התפיסה, דו"ח תפיסה של הסכין, תמונות הסכין, הסכין עצמה, אלה ומסכה

שנתפסו ברכב ומזכרים שונים המתעדים ניסיונות לזמן את הנאשם ואת אחותו לחקירה, הוגשו בהסכמה.

4. ביום 8.1.19 דחיתי את טענת הנאשם כי אין להשיב לאשמה.

5. מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו ואחיו, מוראד.

דין והכרעה

6. כפי שנקבע בהחלטה מיום 8.1.19, ראיות התביעה מלמדות, כי הסכין, שאין מחלוקת על הימצאה ברכב, נמצאה במקום סגור שהיה נתון באותה עת לשליטת הנאשם. העובדה כי הרכב רשום על שם אחותו של הנאשם, אין בה כדי לשנות מן המסקנה העולה גם מתוך עדותו של הנאשם עצמו, כי ביום האירוע הוא שעשה שימוש ברכב, הוא שנסע בו, חנה אותו ושב אליו, ומכאן המסקנה כי באותו מועד הוא זה שהחזיק ברכב.

7. גם העובדה כי בני משפחה אחרים עשו שימוש ברכב, אין בה כדי לשנות את פני הדברים. ייתכן ולו היה מדובר בסכין קטנה שהייתה מוסלקת בתוך אחד מתאי הרכב, ניתן היה לשקול טענה מסוג זה, ואולם הסכין שהחזיק הנאשם ואשר הוגשה כמוצג בתיק היא סכין גדולה מאד: אורך להבה 51 ס"מ ואורך הידית כ- 12 ס"מ נוספים. גם אם הסכין הונחה מתחת לשטיחון הרכב, היא הונחה באופן שניתן היה להבחין בה מיד עם הכניסה לרכב (ת/1 שורה 9). משכך, ואף אם היה בידי לקבל את גרסת הנאשם כי הסכין אינה שלו אלא הונחה ברכב על ידי אחר (וכפי שיפורט בהמשך - לא ניתן לקבל גרסה זו), גודלה של הסכין והאופן בו הונחה, לא אפשרו לנאשם להתעלם ממנה, והוא נשא אותה בידועין ברכב שבו הייתה לו חזקה ביום האירוע. בהקשר זה אעיר, כי נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם, לפיה ממסמך ת/1 לא ניתן להסיק בהכרח כי הסכין הייתה גלויה לעין, וכי למעשה היא התגלתה רק לאחר חיפוש. דא עקא שעובדת היותה של הסכין גלויה לעין מיד עם הכניסה לרכב צוינה במפורש בשורה 9 של המסמך שהוגש בהסכמה. אלו הם פשוטם של דברים, וככל שב"כ הנאשם ביקש להסיק מסקנה אחרת מתוך הדברים המפורשים שנכתבו בת/1, היה עליו להפנות שאלה בעניין לעד שכתב אותם.

8. הנאשם טען בעדותו במשפט כי הוא וכל בני משפחתו עובדים בחקלאות ומשתמשים בסכינים, אך הסכין לא הייתה שלו והוא לא ידע שהייתה ברכב, שכן הייתה מתחת לכיסא. גרסת הנאשם לא עוררה אמון, לקתה בסתירות פנימיות ובעניינים מסוימים - גם בחוסר היגיון. כך למשל טען הנאשם, כי ביום האירוע היה בדרכו למסור כסף לאדם בבית שמש (עמ' 9 שורות 4-5) ובהמשך אמר כי נסע לפגוש בן דודו, באשיר, שעובד בירקות (עמ' 9 שורה 18). מנגד, בהודעתו במשטרה טען כי הגיע לאזור שבו נמצא הרכב כדי לפגוש באדם שהוא תושב שטחים אשר הנאשם הלווה לו כסף וכי הלווה אמור היה לפרוע את חובו לנאשם (ת/2 שורות 3-4), ובהמשך אמר כי לא יודע מה שמו של אותו אדם וכי ההיכרות ביניהם שטחית (שם בשורה 5). טענה זו עומדת בסתירה לטענתו של הנאשם בהודעה נוספת בה שלל כי אדם שהוא תושב שטחים חייב לו כסף (ת/3 שורות 43-44). באותה חקירה, ת/3, שנערכה חודשים ספורים לאחר תפיסת הסכין, לא זכר הנאשם דבר בנוגע לנסיבות הגעתו למקום שבו נתפסה הסכין בתוך הרכב, ועל כן קשה לקבל את הטענה כי נזכר בדברים כעבור שנים, כשהעיד במשפט.

יתרה מכך, הנאשם טען כי חנה את הרכב במקום שבו נתפסה הסכין ונסע משם בטרמפ עם אדם שאינו מכיר ושהציע לו להשאיר את רכבו בצד ושהוא יסיע את הנאשם למחוז חפצו (עמ' 9 שורות 15-6). הנאשם לא הצליח להסביר את ההיגיון שבתיאור זה, ואף אני מתקשה להבין מדוע הנאשם שהיה לו רכב משלו, נענה להצעת אדם זר שאינו מכיר לחנות את רכבו בצד הדרך ולנסוע עמו למקום אחר, ומה האינטרס שיכול להיות לאדם זר להציע הסעה לנאשם, ללא כל היכרות ביניהם.

בנוסף, הנאשם טען כי ראה את החייל מוציא את הסכין מחלקו האחורי של הרכב. טענה זו סותרת את האמור בת/1 שורה 9, ראייה שהוגשה בהסכמה ללא מחלוקת על תוכנה, לפיה הסכין הייתה מצויה בחלקו הקדמי של הרכב.

לבסוף, טענתו של הנאשם כי רק סמוך לפני המועד שנקבע לשמיעת ראיות ערך בירור וגילה שהסכין הייתה של אחיו מוראד מעלה תמיהה רבה, שכן הנאשם נחקר פעמיים במשטרה, והדעת נותנת כי לכל הפחות, טרם הגעתו לחקירתו השנייה היה טורח לברר כיצד זה התגלגלה לרכב שבו נהג סכין כה גדולה.

9. גם גרסת מוראד, אחיו של הנאשם לא הקימה ספק בראיות התביעה, המלמדות כי הנאשם החזיק בסכין ביוזעין. מוראד טען בעדותו כי רכש את הסכין לרגל חג הקורבן, ותוך כדי עבד בה בחקלאות. לדבריו, הניח את הסכין ברכב, ליד הכסא אך לא מתחת לשטיח. הוא לא ידע שאחיו נעצר בגלל החזקת הסכין והדבר נודע לו כחודש ימים לפני העדות בבית המשפט.

אני מתקשה לקבל את טענתו המיתממת של מוראד כי נודע לו על דבר עיכובו של הנאשם בחשד להחזקת סכין שבועות ספורים בלבד לפני עדותו במשפט וכשלוש וחצי שנים לאחר האירוע. בהיבט זה, גרסתו של מוראד, אשר נמנע מלמסור הודעה במשטרה היא גרסה כבושה שמשקלה זעום.

מתוך עדותו של מוראד ניתן היה להבין כי הסכין נועדה לשחיטה. באותה השנה חג הקורבן חל באמצע חודש יולי, כך שמוכן שתפיסתה ביום 5.7.15 אצל הנאשם, מנעה ממוראד את האפשרות לעשות בה שימוש לצורך שחיטה. על רקע זה, קשה לקבל את הטענה כי מוראד השלים עם אובדנה של הסכין שזכר היטב כי הניח ברכב, מבלי להתעניין גם אצל הנאשם מה עלה בגורלה, וקשה לקבל את הטענה כי איש מבין בני משפחתו שנשאלו על הסכין לא אמר לו דבר על כך.

10. סיכומם של דברים- ראיות ההגנה לא הקימו ספק בכך שהסכין שנתפסה בחזקתו של הנאשם ביום 5.7.15, הייתה שלו והוא ידע על דבר הימצאה ברכב.

11. הנאשם אף לא הצליח להרים את הנטל להוכיח כי החזיק את הסכין למטרה כשרה. בניגוד לנטען בתשובה לאישום ובסיכומים, על פי לשון סעיף 186(א) לחוק העונשין, אין התביעה צריכה להוכיח כי הנאשם החזיק את הסכין למטרה שאינה כשרה, אלא שהנאשם צריך להוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.

12. גרסת ההגנה בנוגע למטרה שלשמה הוחזקה הסכין משתנה, ולא תמיד עולה בקנה אחד עם הטענה כי הסכין כלל לא הוחזקה על ידי הנאשם. לעיתים נטען כי הסכין הוחזקה לשם שחיטה, ולעיתים - לשם עבודה בחקלאות.

חומר הראיות שהוצג, אפילו ראיות ההגנה, אינו מייחס אף אחת ממטרות אלה לנאשם. לשיטת ההגנה, המטרה

להשתמש בסכין לשחיטה הייתה של מוראד, אחיו של הנאשם, ואף אם הסכין נועדה לשחיטה, לא היה מקום להוציאה מתחום חצרו של הנאשם או של אחיו. אשר לטענה כי הסכין שימשה לעבודה חקלאית, יש לומר כי באותה עת הנאשם עצמו כלל לא עבד בחקלאות אלא בעבודות ניקיון במפעל (ת/2 שורה 3), ואף בנסיבות אלה לא הייתה כל הצדקה לכך שהנאשם יחזיק את הסכין ברכבו מחוץ לשטח החקלאי.

13. בהודעותיו במשטרה, הנאשם לא נתן כל הסבר להחזקת הסכין, אלא טען בסתמיות כי אינה שלו וכי אינו יודע של מי היא (ת/2 שורות 2-3). מתוך המזכרים שהוגשו עולה, כי נעשה ניסיון של המשטרה לבדוק בזמן אמת את גרסת הנאשם, לפיה הסכין שייכת לאחרים העושים שימוש ברכב. ניסיון זה לא זכה לשיתוף פעולה ממשי מצד הנאשם (ת/5 מזכר מיום 16.10.15), עובדה שיש בה כדי לחזק את הראיות נגדו ולבסס את המסקנה כי העדויות שהושמעו במסגרת פרשת ההגנה הן עדויות כבושות נטולות משקל ממשי.

14. משלא קם ספק כי הנאשם החזיק בסכין ברכב שהיה בחזקתו במועד האירוע, וכי היה מודע להחזקתה של הסכין ברכב, ומשלא הוכיח הנאשם כי החזיק את הסכין למטרה כשרה, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב' תשע"ט, 31 מרץ 2019, במעמד הצדדים